

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Caput II. De materia Simoniaë, merce nimirum, quæ datur, & pretio, pro quo datur spirituale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

p. 3. vers. & notand. Castrop. l. c. Pirh. num. 8. cum communi. Et si ex neutra parte secuta sit executio, dicitur Simonia conventionalis pura, si ex una tantum parte, sive quoad traditionem pretii, sive quoad dationem mercis, facta executio, dicitur conventionalis mixta, nempe ex conventionali & verbali, Pirh. l. c. Wiestn. n. 7. Reiffenst. n. 19. si verò fieret solum externa pollicitatio ab uno, eaque ab altero non acceptaretur; non foret conventionalis; cum conventio seu pactum sit duorum vel plurium in idem placitum consensus, sed remaneret mentalis. Farin. l. 1. decis. 34. à num. 4. Pirh. Castrop. Reiffenst. l. cit.

3. Resp. Tertio: Simonia realis est, quando pactio seu conventio tacita vel expressa de danda re spirituali pro temporali, aut è contra ex utraque parte actuali traditione tam mercis quam pretii (saltem inchoata, id est, parte mercis & parte pretii) completa est; quousque enim hac ratione completa non est Simonia, manet conventionalis, & pœnas canonicas non incurrit. ita Gutt. can. 99. l. 1. c. 9. n. 10. Covat. in reg. peccatum 2. §. 9. num. 7. Paris. de resign. l. 7. q. 2. n. 7. Less. l. 2. c. 25. du. 6. n. 36. Suar. l. c. n. 5. Pirh. n. 9. Reiffenst. num. 20. Wiestner. num. 7. cum communiore contra Sotum l. 9. q. 8. a. 1. Cajet. 2. 2. q. 100. a. 6. aliòsque nonnullos, quos citat & sequitur Castrop. l. c. p. 22. num. 5. quatenus docent, quòd, dum tradito Beneficio, pretium pro eo promissum traditum non est, adhuc incurri pœnas, adeòque supponunt, in eo casu adhuc esse verbalem Simoniam. Sed de hoc infra, ubi de pœnis Simonia. Atque ita jam ex priore sententia rectè infertur, etiam eum, qui serio promissit temporale pro spirituali, vel contra, & postea accepto spirituali pœnitentià ductus ex parte sua promissum dare vel præstare recusat, Simoniam realis aut pœnarum ejus reum non esse, neque in-

justitiam committere, cum conventio & promissio de dando spirituali invalida sit, & consequenter nullam inducat obligationem. Multòque minus etiam Simoniam mentalem committit, qui fictè solum promittit dare spirituale pro temporali vel contra, sine animo implendi aut se obligandi, nisi quoad actum externum, quamvis alter deceptus acceptans promissionem committat Simoniam mentalem, & uterque à Judice puniri possit (intellige pœnâ arbitrariâ; cum pœna nulla ordinaria statuta Simonia mentali) Pirh. b. t. n. 9. Suar. l. 4. de Simon. c. 42. n. 4. & 5. Tanner. tom. 3. d. 5. de relig. q. 8. du. 2. Laym. l. 4. t. 10. L. ult. §. 6. Wiestn. b. t. n. 18. contra Navar. ad c. fin. b. t. n. 10. in quantum is censet, fictè promittentem committere quoque Simoniam, quia promissio licet ficta, intendit obligare alterum ad conferendum spirituale. De cætero ad Simoniam non requiritur, ut temporale & spirituale simul tradantur, sed sufficit, ut unum post aliud, etiam longum tempus, v. g. annum, tradatur, asserit Reiffenst. b. t. n. 23. manere eam mentalem vel conventionalem, donec ex utraque parte, saltem inchoativè, fiat traditio, & tunc ab eo momento evadat primò realis, quoad pœnas tamen retrahatur ad tempus pactionis præteritæ. Sed de hoc quoque infra, ubi de pœnis. Præter has Simonia species datur & alia, nempe Simonia confidentialis, verùm de hac accuratè & fusè à me actum in foro Benefic. p. 3. q. 735. Ubi num. 1. quo Jure inducitur & qualiter committatur. num. 2. quòd ejus materia sit solum Beneficium Ecclesiasticum. num. 3. per quas actiones committatur. n. 4. qualiter non committatur in permutatione Beneficiorum. n. 5. quid specialiter requiratur, ut committatur in resignatione Beneficiorum. num. 6. quòd in hac re Simonia habeat rationem pretii.

CAPUT II.

De Materia Simonia, merce nimirum, quæ datur, & pretio, pro quo datur spirituale.

Quæst. 72. Quæ veniant in Simonia nomine mercis & pretii, & hoc quotuplex?

1. **R**esp. Ad Primum: Nomine mercis in omni Simonia necessariò venit res spiritualis, vel spirituali annexa, pro qua datur temporale tanquam pretium. Talia in specie, de quibus in præsentè cap. Quæritur, an rationem mercis habeant, & qualiter circa ea committatur Simonia, juxta dicta non solum sunt ipsa, quæ in se sunt intrinsecè vel annexivè & respectivè spiritualia, ut præter gratiam sanctificantem, dona Spiritus Sancti, Characterem sacramentalem ipsaque Sacramenta missam, & Reliquias Sanctorum, sunt variae potestates & jura, v. g. Beneficium, Jus Pensiones percipiendi, Jus patronatus seu præsentandi, Jus Jurisdictionis, Jus decimandi, Jus Sepultura, Potestas conficiendi & conferendi Sacramenta & similia. Et præter hæc etiam variae actiones circa hæc ipsa versantes, v. g. Beneficiorum Provisio per Præsentationem, Electionem, Collationem, Confirmationem, Resignationes, Permutationes, Transactiones, Reservationes, item Administrationes Sacramentorum, Prædicatio Verbi Dei, &c.

2. Resp. Secundo: Nomine pretii in Simonia venit communiter res temporalis, quæ pro re spirituali vel ei annexa datur vel præstatur. Et quidem in Simonia Juris Divini non solum pecunia, sed & res quæcumque temporalis, in Simonia verò Juris Ecclesiastici etiam res spiritualis rationem pretii quandoque habet; dum datur pro alia re spirituali, uti contingit in permutatione Beneficiorum facta sine autoritate Superioris. Extra Materiam vero beneficalem etiam propria autoritate dando spirituale pro spirituali v. g. Reliquias pro Reliquiis, Missam pro alia re spirituali, eò quòd tunc rei sacra irrogetur injuria, adeòque merito Jure prohibitum. Suarez de Simon. l. 4. c. 31. n. 20. Pirh. b. t. n. 124. Reiffenst. n. 58. Vocari autem solet hoc pretium, *Simoniacum munus*. Quod aliàs tribus modis accipi solet, primo pro munere gratuito, secundo pro officio; tertio pro onere seu obligatione, in quo sensu hic accipitur.

3. Respondeo tertio: Dividitur sic sumptum trifariam, juxta Canon. 114. caus. 1. q. 1. in munus à manu, in munus ab obsequio, & munus à lingua. Nomine muneris à manu, non venit sola pecunia, etsi hæc aliàs propitiissimè sit pretium, arg. *L. quod si servus, §. fin. L. si res, ff. de in rem verso*. Sed & quævis alia res temporalis, pretio æstimabilis, uti

litatem

licitatem & commodum aliquod afferens, sive mobilis, sive immobilis; sive corporalis, sive incorporealis. Ut sunt jura quedam, v.g. pensiones, debiti remissio, dilatio, anticipatio, cessatio, vexatio, iniqua cessio Litis. Navar. *man. c. 23. n. 101.* Bonacin. *de Simonia §. 1. n. 3.* Laym. *de Simon. §. 3. n. 25.* Reiffenst. *h. t. n. 59. arg. can. 6. caus. 1. q. 3.* Ubi hæc omnia æquiparantur pecuniæ, & in specie de remissione debiti constat ex *c. 20. de test. c. 3. h. t.* De mutuatione pecuniæ, anticipatione debiti ex *L. quisquis. C. si certum petat.* Ex ratione quoque universali constat contineri in his omnibus Simoniam, si fiant seu præstentur ad obtinendum spirituale, quod in his omnibus invenitur utilitas vel commoditas aliqua temporalis. Nomine muneris ab obsequio venit quodcumque servitium vel obsequium temporale exhibitum vel exhibendum ex tacito vel expresso pacto per personam aliquam pro re aliqua spirituali. Ita communis arg. *c. 12. h. t.* Talia v. g. sunt non solum ex dicto pacto vel intentione famulari ei, qui rem spiritualem conferre vel procurare potest, sed & solvere debita, quæ is ratione servitii sibi vel suis præstiti contraxit. Item illius negotia gerere, instruere illum, ejusve consanguineum in aliqua scientia, dicere missas pro eo &c. Quia & similia æquivalent pecuniæ & pecuniâ compensari possunt. Ita Suarez cit. *l. 4. c. 39. à n. 7.* Rodriq. *V. Simonia c. 39. n. 2.* Castrop. *l. 1. p. 3. n. 8.* Nomine muneris à lingua, veniunt preces, intercessiones, recommendationes, Laudes, dum hæc ex pacto expresso vel tacito pro assequenda re quapiam spirituali interponuntur, vel interponenda promittuntur aut exiguntur, v.g. apud Principem, communitatem, magnatem aliumve, qui temporale conferre vel procurare potest, v.g. dum collator aliquis beneficium confert vel promittit alicui, si is preces, vel recommendationem sui & laudes interponat apud Principem ad ejus favorem pro se vel suis obtinendum, vel etiam per eum beneficium pinguius, seu dignitatem spiritualem vel temporalem sibi suisve procurandam. Item si valens auctoritate apud Principem promittat mihi sua intercessione & recommendatione ejusdem favores vel etiam officium, sub eo pacto & conditione, ut sibi vel amico suo, procurem beneficium vel officium Ecclesiasticum. Ita quoad rem ipsam Navar. *in man. c. 23. n. 102.* Bonac. *de Simon. §. 1. n. 13.* Laym. *l. 4. tr. 10. c. 3. n. 26.* Suarez, *de Simon. l. 4. c. 40. n. 12.* Less. *cu. c. 35. n. 118.* Castrop. *l. c. n. 9.* Pith. *h. t. n. 138.* arg. *c. sunt nonnulli. caus. 1. q. 1. & c. nemo. h. t.* Sunt enim hujusmodi preces & intercessionem quid temporale, pretio æstimabile, cedens in utilitatem illius, pro quo offeruntur in ordine ad consequendum spirituale, ita ut etiam vendi possint. Simoniacum tamen non est, ut patet ex totius orbis consuetudine; rogare per se vel alium, aucteriam commendationem sui interponere apud Collatorem, ut sibi vel alteri conferat beneficium, uti nec ad preces & intercessionem alicujus conferre aliquid spirituale, modò non intercedat pactum aut ulla obligatio Justitiæ; aut etiam, ut Castrop. *l. c.* ex auditio precum non cedit in aliquod commodum concedentis; quod enim humiliter petitur, omnino gratis conceditur. Ita Suar. Castrop. Laym. Less. Pith. *l. cit.* cum communi, arg. *c. 121. caus. 1. q. 1. & c. tua nos. h. t.* Et hæc ferè in genere de iis, quæ mercis & pretii Simoniaci rationem habere possunt. Descendendo nunc ad eorum præcipua in particulari examinandòque, qualiter in iis committatur Simonia, sit

R. P. Leur. *Jur. can. Lib. V.*

Questio 73. Qualiter committatur Simonia circa merè & intrinsicè spiritualia, puta gratiam, Sacramenta & sacramentalia?

1. Resp. Primo: Tam gratia Sanctificans quam gratia gratis datæ, tunc emi & vendi dicuntur, quando emitur & venditur (non quidem de Jure, sed de facto) ut Pith. *h. t. num. 10.* potestas conferendi ministratim gratiam seu Spiritum Sanctum, potestas item patrandi Miracula, donum Prophetiæ. Quemadmodum id ipsum intendit Simon magus, dum oblata Pecunia S. Petro, voluit, ut is sibi hanc potestatem communicaret. Committi autem hac ratione Simoniam propriè Juris Divini, cum communi & indubitatè tradunt: D. Th. *22. q. 100. n. 1. ad 4.* Suarez, *l. c. c. 49. n. 7.* alii que passim.

2. Resp. Secundo: Idem est de septem Legis novæ Sacramentis causalivis gratiæ Sanctificantis, & de Characteribus quem eorum aliqua causant, qui spirituale quid est & supernaturale, dum dantur seu conferuntur & recipiuntur pro pretio temporali. Prout constat generaliter ex *c. 9. h. t.* ubi non tantum id gravissimè prohibetur, sed & vitium nimis horribile dicitur, contraque illud nulla prævalere potest consuetudo. Quod signum est, esse quoque jure naturæ prohibitum, seu prohibitum, quia in se malum, ex ea ratione, quia Sacramenta etsi consent actionibus & passionibus humanis, sunt tamen & ipsa hæc dona divina supernaturalia, quatenus instituta & elevata ad conferendam gratiam, & hinc Sacramenta, non sine turpissima irreverentia æquiparantur pretio temporali. Ita quoque de singulis eorum in particulari constat ex Jure. De Baptismo quidem *can. 100. & 102. caus. 1. q. 1.* de Confirmatione, *can. quidquid. c. placuit eadem caus. & q. de Eucharistia c. 101. c. 106. caus. 1. q. 1.* Quamvis eam seu speciem consecratas vendere sit speciale & altioris ordinis sacrilegium, quatenus Christum continent. De extrema unctione *c. ult. caus. 1. q. 3.* quæ ibi intelligitur per oleum. De ordine *c. 1. 2. & seq. c. 1. q. 1.* Et Trident. *Sess. 21. c. 1. de reform.* Neque de Matrimonio, quatenus non minus quam cætera Sacramentum est ad conferendam gratiam institutum, aliter sentiendum. His non obstantibus, quòd in Matrimonio interveniant plures pactiones & contractus, sub quibus & non aliter mutuo consentiunt in conjunctionem sui conjuges, essentiâ matrimonii in hoc mutuo consensu consistente: Nam vi talium pactio non datur pecunia, aut præstatur quid temporale tanquam pretium pro ipso contractu Matrimonii quatenus elevato ad rationem Sacramenti novæ legis, sed quatenus est contractus humanus, & quidem in ordine ad eundem reducendum ad æqualitatem, dum v. g. ab uxore, ita exigente viro assignatur dos amplior, ad compensandam viri nobilitatem, dignitatem, scientiam, &c. ac ita fit veluti commutatio temporalis cum temporali. Ita D. Thom. *l. c. a. 2. ad 6.* Abb. *inc. cum in Ecclesia. h. t. n. 3.* Barbos. *ibid. n. 4.* Suarez. *l. c. c. 10. n. 11. & c. 11. n. 5. & 6.* Castrop. *tr. 17. d. 3. p. 7. n. 2.* Pith. *h. t. n. 10.* Wiestn. *n. 36.* Huc quoque spectant Characteres Sacramentales intrinsicè supernaturales, qui & ipsi vendi possunt & emi, non quidem in abstracto, sed in concreto, ut dum propter eum carius venditur baptizatus quam paganus, Sacerdos carius quam Laicus; ac ita committitur Simonia Juris divini juxta dicta supra. Nihilominus dum in Sacramentis du-

plex est materia, una remota v. g. panis, vinum, oleum, quæ sunt temporale quid pretio æstimabile, secundum hanc spectata Sacramenta emi & vendi possunt. Altera materia proxima, v. g. actiones quædam, ut in Baptismo ablutio, in Confirmatione signatio, in extrema unctione inunctio. Pro his uti & pro ipsa forma seu prolatione verborum, siue pro Sacramentis secundum hæc spectatis sine Simonia Juris divini nihil temporale tanquam pretium exigi, dari aut recipi potest, quia hi actus sunt Potestatis spiritualis. Suar. cit. l. 4. c. 11. n. 3. & 4. Laym. l. c. c. ult. §. 4. n. 33. Pith. h. t. n. 12. Possent tamen etiam pro istiusmodi actionibus, in quibus consistit confectio seu collatio & administratio Sacramenti, in extrema vel gravi necessitate dari temporale injustè illas neganti, non tanquam pretium, sed tanquam medium ad removendam à se istiusmodi iniquam vexam, reducendumque à peccato inferentem illam, ac ita ad obtinendum ab eo Sacramentum; cum gravis illa necessitas sufficienter honestet permissionem peccati injustè negantis, removeatque irreverentiam, quæ aliàs hac ratione extra casus necessitatis irrogaretur Sacramento. Ita, inquam, tenent Suar. l. c. c. 12. n. 13. Less. cit. c. 35. n. 38. & quos citat & sequitur Pith. n. 13. Sed neque contrarium sentire videtur Castrop. l. c. n. 3. dum ait, juxta omnes DD. non posse pecuniam offerri alicui neganti injustè administrationem Sacramenti, ut ab illa injustitia desistat, cum alià viâ non desistet ab ea, nisi concessione Sacramenti, pro ea autem concessione, uti & pro cessatione ab illa injustitia offerre pecuniam etiam in extrema necessitate esse intrinsecè malum. Addit enim signatè pecuniam dari non posse pro ipso Sacramento, aut dicta cessatione tanquam pretium, bene tamen, ut subdit, ad inflectendam voluntatem negantis Sacramentum; confirmatque ex eo, quòd obligatus conferre Sacramentum, dum illud injustè negat, incitari possit minis, adeoque & blanditiis & datâ pecuniâ ad conferendum illud. Uti & Tyrannus qui captivam tenet Eucharistiam, oblatâ pecuniâ moveri potest ad illam dimittendam, & ab illa horrenda injuria liberandam, pro quibus universaliter citat præter Less. l. c. du. 7. num. 39. Valq. de Scandal. q. 43. c. 8. du. ult. n. 59. Pont. de Matrim. l. 5. c. 13. §. 6. n. 35. &c. De cætero extra casus necessitatis dare & exigere pecuniam pro administratione Sacramenti esse Simoniam, adstruit Castrop. num. 4. dicens communem. De quo tamen ex professò *quest. seq.*

3. Resp. Tertio: Sacramentalium quoque transientium (per quæ intelliguntur cæremoniæ & ritus sacri distincti ab ipsis Sacramentis, ab Ecclesia instituti, consistentes in aliqua actione transiente, nullum post se effectum relinquentes, v. g. varii ritus circa Sacrificium missæ, Catechismus in Baptismo, exorcismus, benedictio nuptiarum) horum nempe præstatio pecunia tanquam pretio, Simoniam Juris divini continent, cum sint ministeria facta & actus Ordinis Clericalis. Suarez. l. c. c. 14. num. 1. & 3. Castrop. l. c. p. 8. n. 1. Pith. h. t. n. 14. Sacramentalia verò permanentia consistentia quidem etiam in actione aliqua, habente tamen & post se relincente effectum, ut sunt Consecratio Ecclesiæ, Benedictio Vasorum & Paramentorum pro Sacrificio missæ, agnorum Dei, olei, panis, vendi possunt & emi, non quidem in abstracto, sed in concreto, ut dictum, dum nimirum venditur res seu materia, cui consecratio annexa, & quidem absque Simonia v. g. calix altare vasa Sacramentalia

consecrata, quin & Ecclesia aliqua consecrata (quod ad dominium & proprietatem illius, quanti nimirum valet fundus illius, & expensæ factæ in illius ædificationem) modò ratione consecrationis non vendantur carius, quàm res istiusmodi per se valent: ita cum communiter recepta tenent cum D. Thom. 2. 2. q. 100. a. 4. ad 1. & 2. Sylv. v. Simonia. 12. Cajet. v. eod. reg. 1. & 3. Navar. c. 23. n. 108. Suar. l. c. n. 6. Castrop. l. c. citans plures. Quod dum negat Pith. l. c. ex ea ratione, quòd res hujusmodi sint sacræ, institutæ à potestate supernaturali à Christo concessa Ecclesiæ ad finem supernaturalem, intelligendus est, ut ipse ait, de illis, si vendantur ut tales; quòd autem vendi possint ratione materiæ, admittit ex ratione data remittens ad se ipsum, ad L. 3. tit. 17. §. 2. De cætero observandum, quòd, si vasa sacramentalia & similia vendenda hominibus profanis, aut ad profanos usus, prius confringenda. Si autem ad usus sacros, præcipue ecclesiasticis ea integra vendi posse, quatenus ob materiæ & artificium, seu operam æstimabilia sunt; prout tradunt Nav. Durand. in 4. dist. 25. q. 4. Silv. v. Simon. v. 12. Valent. 2. 2. d. 6. q. 16. p. 2. Castrop. l. c. n. 3. ubi etiam ex S. Thom. declarat, qualiter his non obstat, c. si quis obierit. c. 1. q. 3.

Quest. 74. An & qualiter committatur Simonia dando vel exigendo quid temporale per modum stipendii pro administratione Sacramentorum & Sacramentalium, & aliorum actuum spiritualium præstatione?

1. Resp. Primò: Pro Sacramentorum & Sacramentalium administratione, aliisque functionibus, licet & sine Simonia ministri Ecclesiæ recipere, & cæteri illis dare possunt temporale per modum stipendii ordinati ad eorum honestam sustentationem, ita communis & indubitata; patet ex claris Scripturæ textibus, Lucæ 10. v. 7. *Dignus est operarius mercede sua: 1. ad Corinth. 9. v. 7. Quis militat stipendiis suis unquam? quis plantavit vineam, & de fructu ejus non edit? quis gregem habet, & de lacte gregis non manducat?* & v. 11. *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est, si nos carnalia vestrametamus? Nescitis, quòd qui in sacrario operantur, que de sacrario sunt, edunt, & qui altari deserviunt, de altari participant?* Ita & Dominus ordinavit iis, qui Evangelium annunciant, de Evangelio vivere. Similia habent S. S. Canones, ut can. 22. caus. 12. q. 1. Non enim datur tunc temporale, tanquam pretium commensuratum rei, seu functioni spirituali, sed ut quid jure divino & naturali debitum personæ ministranti spiritualia ad necessariam honestamque illius sustentationem.

2. Resp. Secundò: Non tantum sponte oblatum recipere, sed & exigere, & in pactum deducere possunt ministri Ecclesiæ temporale per modum debiti stipendii pro dicta administratione & functionibus spiritualibus ad honestam sui sustentationem, ubi non obstat specialis prohibitio juris; ita cum Glos. in c. significatum. de prob. Abb. ibid. n. ult. Gut. 99. can. c. 29. n. 13. Laym. de Sim. §. 2. num. 15. Valent. l. c. p. 3. Suar. de Simon. L. 2. c. 46. n. 4. Cajet. Soto & alii, quos citat & sequitur Castrop. tr. 17. p. 4. §. 4. contra Card. in c. tua nos, h. tit. n. 2. Silv. v. Simon. q. 9. §. 2. & 7. D. Thom. 2. 2. q. 100. a. 3. ad 2. & alios quosdam contrarium

tenentes ex eo, quod censent SS. Canones, etsi admittant licere dari temporale pro spirituali tanquam stipendium, & ut taliter datum recipere; negent tamen licere dare, & recipere illud, ut tale ex pacto, aut etiam exigere, dum universaliter prohibent pacta in spiritualibus: ad quod tamen facile respondetur cum Glos. in c. ult. de pactis. & in c. 2. canf. l. q. 2. v. pactio. per SS. Canones non removeri à spiritualibus pacta honesta, sed inhonesta; quale est pacisci de dando spirituali, tanquam pretio pro spirituali vel temporali, aut etiam aliquos Canones certos ex speciali ratione prohibere, exigere temporale pro spirituali, & de eo pacisci. De cetero ratio responsionis nostræ est, quod quisque de eo pacisci possit, & ex pacto præterire, quod ei aliàs jure debetur; quodque, ut Castrop. datio pecuniæ ex obligatione in sustentationem ministrantis spiritualia, habere nequeat rationem veræ venditionis aut emptionis, (quæ tamen sola constituit Simoniam) dum non datur ex voluntate, quâ quis velit eam commensurare spirituali. Confirmatur hæc sententia universali Ecclesiæ consuetudine, quâ dantur beneficia, quæ sunt jus percipiendi redditus, seu fructus propter officia divina, & quâ sunt foundationes, in quibus clericis, tam regularibus, quàm sæcularibus assignantur bona temporalia, & certi redditus ad honestam eorum sustentationem, cum pacto & conditione legendi certas missas, & ut chorum frequentent, laudes divinas persolvant, concionentur, aliasque functiones spirituales obeant, qui dein redditus ab eis hoc titulo exiguntur, absque eo, quod per hoc violerit illud Christi, Math. 10. *Gratis accepistis, gratis date*; dum non pugnant inter se, gratis exhibere spiritualia, & occasione horum exhibitorum accipere & exigere stipendium sustentationis, juxta illud à Christo tubiunctum: *In eadem autem domo manete edentes & bibentes, que apud illos sunt; dignus est enim operarius mercede sua.* Illud tamen hic notandum, quod, dum ministri Ecclesiæ pro functionibus spiritualibus temporalia paciscuntur & exigunt, id non prohibitu suo, sed prout lex synodalis aut diocæsana, vel his deficientibus, discretionis & charitatis virtus, consideratis personarum & rerum circumstantiis, præscribit vel permittit, facere debeant. Item quod in casu, quo Laici, vel alii tale stipendium debitum præbere reculant, eos non ipsi ministri Ecclesiæ, sed Episcopus cogere possit & debeat, Reiffenst. h. t. n. 192.

3. Resp. Tertio: Ampliando binas præcedentes responsiones: ut etiam Clerici divites, & ex proprio patrimonio habentes sustentationem amplam, possint pro functionibus spiritualibus accipere & exigere temporale per modum stipendii, juxta Apostolum l. c. *nemo, adeoque nec dives, teneatur militare propriis stipendis*; uti & operarius, etsi dives, dignus est mercede sua, adeoque exigere eam potest, absque eo, quod exinde argui possit avaritiæ; cum nemo ejus argui queat, si petat, quod ei debetur. Idem est de Clericis aliunde redditibus ecclesiasticis sufficienter provisis, qui & ipsi pro functionibus ecclesiasticis, ad quas ex officio tenentur, exigere possunt temporalia, quæ iis de jure ecclesiastico, vel consuetudine diocæsana, vel aliunde legitime præscripta debentur: uti id patet in Episcopis, dum hi redditibus abundantes, possunt tempore visitationis recipere & exigere procuraciones iis de jure indifferenter debitas, juxta c. *conquerente de off. ordin. c. procuratores. de censibus.* Constat etiam ex c. *ad Apostolicam. h. t.* ubi Episcopi injungitur, ut Laicos compellant ad danda temporalia, R. P. Leur. Jur. Can. Lib. V.

quæ ex laudabili consuetudine pro sacramentorum & sacramentalium administratione dare consueverunt, nulla facta distinctione inter Clericos pauperes, & redditibus ecclesiasticis abundantes. His non obstantibus, can. 6. & 8. c. 1. q. 2. quibus prohibetur Clericis (sufficiencia aliunde habentibus aliquid dare; addita ratione, quod aliud non sit habentibus dare, quàm perdere, cum Canones isti solum prohibeant, ne de bonis Ecclesiæ illis, quæ destinata sunt ad sustentationem pauperum, detur Clericis jam aliunde sufficiencia habentibus. Nihilominus committi Simoniam, dum Clerici habentes redditus sufficientes exigunt temporalia per modum stipendii, quando illos ea exigere, nec jus, nec consuetudo, aut publica autoritas permittit, tradit D. Thom. 22. q. 100. a. 2. ad 3. Reiffenst. h. t. num. 198. & habet communis. Quod si tamen in eo casu post peractas functiones spirituales, ad quas ex officio tenentur, offeratur ipsis aliquid temporale, posse id illos recipere, non tamen exigere sine Simonia, & si sufficientem sustentationem non habent, etiam illud in dicto casu exigere, non tamen recitantes illud dare, compellere ad dandum, astruit Reiffenst. n. 199. Similiter, ut idem n. 200. committunt Simoniam, qui, etsi justum titulum exigendi habeant, si modo illicito id faciant, v. g. si ante exhibitas illas functiones ex officio debitas temporale extorqueant, negando illas, nisi prius temporale detur, aut cautio de eo dando præsteretur, contra c. 36. c. 4. & 42. h. t. Item si pro illis functionibus plus exigant, quàm jus vel praxis, & consuetudo diocæsensis, aut approbatio Superiorum permittit.

Quæst. 75. Quid sit speciale, circa temporale tanquam stipendium pro legendis missis?

Resp. Posse omnes etiam divites Sacerdotes, item religiosos, tam superiores quàm privatos de licentia Superiorum missas, quas non tenentur ex officio, aliave obligatione dicere, ad aliam intentionem legere pro stipendio temporali paciscendo super eo, illudque exigendo legere, modò consuetam quantitatem seu valorem non excedant, Reiffenst. n. 201. 202. 203. idque etiam si monasteria sint opulenta, & independenter ab istiusmodi missarum stipendiis religiosos suos alere possint; ipsi etiam religiosi privati, utpote quibus Superiores de sufficiente & honesta sustentatione providere debent, & provident, etsi nullus eorum aliquid temporale titulo honestæ sustentationis accipere valeat, uti dictum questione præcedente de Clericis divitibus sæcularibus ob easdem rationes, poterunt tamen sine Simonia de licentia Superiorum tacita vel expressa accipere, pacisci, exigere per modum stipendii vestes, medicinas, imagines, pecunias, (si aliàs horum non sint incapaces) resque alias præsertim ad honestam distractionem, recreationem, aliúmque usum conducentes, cum & hæc nomine honestæ recreationis veniant, uti & illa aliis suis correlegiosis dare pro legendis ad suam intentionem missis, Reiffenst. n. 204. & 205.

Quæst. 76. An & qualiter potestas jurisdictionis, seu jurisdictionis ecclesiastica tam respectu fori interni, quàm externi, uti & jurisdictionis temporalis sit materia Simonie?

Resp. Primò: Dare & recipere temporale pro obtinenda hac potestate ecclesiastica, est Simonia juris divini: siquidem est intrinsecè spiritualis,

is, præfertim ea, quæ forum internum respicit, tum ratione principii, quippe collata à Christo; tum ratione finis, cum tendat ad salutem animarum spirituales: & circa actus ab ea dependentes, si pro iis detur temporale tanquam pretium, est Simoniacum, ut paulò post dicitur: Et multò magis erit Simoniacum, dare illud pro radice, ex qua illi procedunt, ita communiter supponunt AA. Atque ita Simonia est, dum hæc potestas, v. g. absolvendi, delegatur à Parocho alteri, ut vice sua audiat confessiones suorum subditorum, idèmq; est, si pro pecunia detur licentia eligendi confessarium, Suar. l. 4. de Simon. c. 19. n. 5. Pirh. h. t. n. 47. Item Simonia talis est vendere & emere actus, quibus talis jurisdictio spiritualis, sive ordinaria, sive delegata pro foro etiam externo confertur, cum sic vendatur ipsa jurisdictio, Pirh. n. 48. cit. Suar. ubi ante c. 20. n. 4. Et sic Vicarius Episcopi, neque aliquem Judicem spirituale, sive ordinarium, sive delegatum, neque Vicarium, sive Capellanum alicujus Ecclesiæ, etiam ad nunc amovibilem, constituere potest pro pretio, sive illud detur ex parte accipientis jurisditionem, sive ex parte dantis illam. Quamvis hic illis constituere possit stipendium sustentationis, Suar. l. c. n. 5. Pirh. l. c. Castrop. l. c. p. 10. n. 6. Sumitur ex c. Saluator. caus. 1. q. 3. & ibi Glol. v. & Judicem. & ex c. consulere. h. t. ubi: quicumque vicedominatum sive vicariatum, vel etiam ecclesiasticam rerum administrationem per pecuniam obtinere voluerint, tam ementes quam vendentes sunt Simoniaci, & ab Ecclesia, in cujus contumeliam dare pecuniam & accipere voluerunt, justè excluduntur. Quamvis, si ad actum emptionis & venditionis non processerint, non sit Simonia, nisi mentalis, ut Glol. fin. in cit. c. consulere. juncta Glol. Marg. l. c. & Abb. n. 5. Idem est de constitutione Vicarii generalis & Officialis facta pretio ab Episcopo, Castrop. l. c. Reiffenst. h. t. n. 215. Item Simoniacum est vendere jus eligendi ad dignitates & beneficia ecclesiastica, vel jus confirmandi electionem, & conferendi beneficia; cum jus illud in se sit spirituale, & conferre illud actus spiritualis jurisditionis, Suar. l. c. num. 7. Castrop. Pirh. Reiffenst. h. cit.

2. Resp. Secundò: Jurisdictionem temporalem etiam competentem Prælato alicui ecclesiastico, seu officia eam exercentia vendere, non est Simoniacum, quia spirituale nihil continent, Castrop. l. c. n. 8. Esse quoque licitam eorum venditionem, seclusa lege positiva, modò concedantur benè meritis, & sub pretio, seu stipendio moderato, tradit Idem: quamvis addat, citatis pluribus pro hoc legibus sui regni, prohibitam esse sine licentia regis. Unde credit Episcopum peccaturum, si ista Officia vendat, cum leges civiles respicientes bonum commune teneantur servare: quamvis probabile quoque censet, has leges solum loqui de officiis vendendis à personis secularibus, Ducibus, aliisque similibus Principibus, cum disponere non possint de jurisdictione, bonisque temporalibus personarum ecclesiasticarum.

Quest. 77. An & qualiter committatur Simonia exercendo vel omittendo actus jurisdictionis ecclesiasticæ, & in specie absolvendo, dispensando, assistendo matrimonii &c.

1. Resp. Ad primum & secundum: Pro exercitio Ordinis, aut Jurisdictionis ecclesiasticæ dare aut recipere aliquid temporale esse Simoniam, eo,

quod actus hi sint spirituales, tum ratione principii, à quo procedunt, nimirum potestatis intrinsecè spiritualis; tum ratione finis, nempe salutis animarum, ad quem tendunt, juxta jam dicta & claros textus. c. 8. 9. 10. 14. & 21. h. t. Similiter Simoniacum esse, pro pretio omittere hujusmodi actus spirituales, dum hæc omisso seu negatio pender ab eadem potestate seu jurisdictione ecclesiastica, juxta c. nemo. & ibi. Glol. Abb. n. 6. c. nullus Episcopus. c. sunt quidam, ead. caus. 1. q. 1. & ibi Glol. Archid. Prapostus. Ugol. tab. 1. c. 40. §. 3. Suar. l. c. c. 22. à n. 4. Castrop. l. c. p. 12. n. 16. Wiestn. h. t. n. 51. Et sic Simonia est post auditam confessionem negare penitenti absolutionem pecunià acceptà ab aliquo tertio, cit. c. nemo. Suar. l. c. c. 21. n. 9. Castrop. n. 17. Less. Wiestn. h. cit. idem est de negata absolutione à censuris, repulsa digni ab Ordinibus, curà animarum, Suar. Less. Wiestn. juxta cit. c. nemo. ex ea ratione, quod sicut absolvere, approbare, ita & absolutionem & approbationem negare digno, est actus & exercitium potestatis clavium ligandi & solvendi moraliter unum, Less. Suar. Castrop. Wiestn. l. c. Idem videtur esse in jurisdictione fori contentiosi, si Judex pecunià corruptus omittat absolvere à censuris; cum sic virtualiter continuet censuram, aut si contra criminisum non procedit, cum sic tacite condonet delictum, aut si justè appellanti neget appellationem, cum in his casibus non tam sit negatio usus jurisdictionis, quam moralis ejus usus, ut Castrop. cit. n. 17. in fin. citans Suar. c. 22. n. 16. in fin. Secus tamen est, seu non committitur Simonia, si actus debitus & justus, v. g. si celebratio missæ, baptizatio independens ab ista jurisdictione negetur, cum illa negatio nihil sit spirituale, sed tantum usus libertatis naturalis, qui qua ratione sit Simoniacus, non apparet, (nisi fortè, ut Layman. L. 4. tr. 10. c. 8. n. 43. apud Wiestner. l. c. pro omissione illius oblato pretium in compensationem jacturæ fructus spiritualis, aliàs ex eo actu percipiendi. Quin &, si actus omissus sit injustus, ejus redemptio oblarà pecunià per se mala non est, sed potius laudabilis, quia fit ad impediendum peccatum, ita Wiestn. l. c.) Castrop. l. c. n. 18. loquens de Parocho obligato pro parochianis legere sacrum, coràmque confessiones audire, si pro pecunià ea omittat, citans pro hoc Suar. l. c. c. 22. n. 13. & Less. l. c. du. 11. n. 64. contra Ugol. tab. 1. c. 40. §. 2. & 3. reputantem id esse Simoniacum, idem contra eundem & Suarez dicens de Parocho negante licentiam constituendi alteri. Et n. 21. de Parocho omittente denunciare parochianum Episcopo, in casu, quo ex officio suo ad denunciandum illum tenetur, cum etsi hac omissione liberet subditum à penà, in hac tamen liberatione non exerceat jurisdictionem propriè absolvendo à penà, aut etiam à censura incurrà, pro quo citat Innoc. & Hostiens. in c. nemo. h. t. Less. l. c. & in hanc sententiam propendere ait Suar. l. c. n. 14. contra Glol. Abb. in idem c. Sylv. Ugol. & alios relatos à Suarez, cum quibus sentire videtur D. Thom. 2. 2. q. 100. a. 3. ad 3.

2. Resp. Ad tertium: Simoniacum est absolvere à peccatis indignum oblato temporali, eò quòd citò non vendatur hac ratione actus spiritualis, cum talis absolutio sit nulla, vendatur tamen quidam usus, vel potius abusus spiritualis potestatis, & id videatur sufficere ad Simoniam, ut Suar. L. 4. de Simon. c. 19. n. 2. & cum eo Castrop. l. c. n. 2. arg. c. nemo. hoc tit. Est quoque Simoniacum oblato temporali absol-

absolvere dignum; nisi forte illud detur ad impedendam injussè negatam absolutionem in casti necessitatis, tunc enim ex parte dantis non committitur Simonia. Sic etiam Simonia est, dare & recipere temporale ad obtinendam à confessorio levio- rem pœnitentiam, vel etiam gravio- rem, (intellige datâ ob eum finem pecuniâ ab aliquo tercio) Castrop. cit. p. 12. n. 2. ubi etiam ex Suar. cit. L. 4. c. 19. n. 4. quod Simoniam committat Confessorius imponendo pœnitenti in satisfactionem elemosynas pro pauperibus vel legendis missis, si eum cogat, & quasi obliget pro absolutione, ut eas sibi applicet. Et licet addat secus esse, si solum desiderium & voluntatem dicendi illas missas per se manifestet; Cavendum tamen, ait, scandalum ob appetitum lucri & avaritiæ, idè quæ id ipsum in aliquibus Episcopatus & religionibus prohiberi. Item Simoniacum est concessio indulgentiarum, dum datur vel recipitur pecunia, cum sit actus supremæ cujusdam potestatis spiritualis & supernaturalis à Christo concessæ, tendens ad remissionem pœnarum temporalium, estque venditio aliqua satisfactionis Christi & Sanctorum, quæ per indulgentiam applicantur, Pirh. h. t. n. 4. uti etiam Suar. l. c. n. 9. quod nihilominus in concessione hac possit & soleat exigi aliqua pecunia, non tanquam pretium illius, sed per modum elemosynæ requisitæ ad lucrandas indulgentias, & quidem non soleat dari concedenti eas, sed ad pias causas applicari aut irrogari in pauperes. Quod hic dictum de absolutione à peccatis, idem est de absolutione à censuris.

3. Resp. ad quartum: Simoniacum similiter est dare & accipere temporale tanquam pretium pro dispensatione in votis, juramentis matrimonii, irregularitate & legibus Ecclesiasticis. Ita juxta *can. nullus Episcopus. q. 1. c. nemo. c. ad aures. h. t. Trid. sess. 24. c. 5. & sess. 25. c. 18. de reform. & cum communi D. Th. l. c. Silv. v. Simonia. q. 8. & 9. Suarez. l. c. c. 19. n. 1. & c. 20. n. 8. Less. l. c. du. 9. n. 57. Castrop. l. c. n. 10. Pirh. h. t. n. 49. Garc. p. 8. c. 1. n. 100.* His non obstante praxi curiæ Romanæ exigentis pro dispensatione pecuniam, & quidem in majore quantitate, prout gravius est dispensatio; nam ex concessione Pontificis, qui est supra jus commune Ecclesiasticum, expostulatur pecunia non in compensationem dispensationis, & gratiarum, quæ conceduntur (hæc enim esset Simonia contra jus divinum) sed in sustentationem Pontificis ejusque Officialium, quod juri divino conforme juxta dicta supra; vel etiam per modum multæ, dum rationale est, cupienti exemptionem à lege communi imponi aliud onus, quo compensetur illa diffinitas à lege; vel ut sollicitatio dispensationis, alias odiosa, reddatur difficilior, ad restringendam nimiam illam facilitatem petendi dispensationes. Quod fieri potest saltem ex dispensatione Pontificis. Pirh. l. c. Zoes. h. t. n. 24. Suar. Less. &c. Ordinarii vero etiam prædictis titulis seu causis temporale pro dispensatione exigere, aut solvendum constituere nequeant prohibente id ipsum specialiter illis Trid. l. c. & sess. 22. c. 5. in quo solus Papa, non Ordinarii dispensare possunt. Possunt tamen dispensato imponere elemosynam aliquam, ac præcipue ubi dispensatio supponit culpam dispensati, non tamen sibi applicandam, sed piis operibus, ut Abb. & Covar. in c. alma mater. p. 1. §. 11. n. 10. D. Thom. l. c. a. 2. ad 3. Rodriq. in Summa. c. 48. n. 4. Nav. c. 23. n. 102. quos citat & sequitur Castrop. cit. p. 12. n. 11. Sed neque exigere à dispensato quid temporale possunt Episcopi, aliique, pro labore, quem

necesse est impendere in executione dispensationum matrimonialium iis à sede Apostolica commissarum, cum & id ipsum sub excommunicatione reservata, & nullitate dispensationis in litteris commissionis iis interdici soleat, reservatâ quartâ parte ducati soli Notario pro examine testium sumendâque informatione super veritate narratorum in supplica, rebusque aliis. Ita probabilius Nav. l. 1. conf. ut. de rescript. consil. ult. Zerol. in prax. Episc. p. 2. v. delegatus. §. 2. & v. dispensatio. §. 1. Genuens. in pr. archiepisc. curia Neapol. c. 25. n. 13. Garc. de benef. p. 8. c. 1. n. 102. Castrop. l. c. n. 12. Reiffenst. h. t. n. 217. contra Sanch. de Matrim. l. 8. d. 35. n. 21. Salas de l. d. 20. f. 10. in fin. ex ea ratione sentientes contrarium, quod in dictis litteris non prohibeatur exigi & recipi stipendium laboris, sed solum munera & præmia etiam sponte oblata. Verum & horum nomine hoc loco venire stipendium & debitam pro labore mercedem explicant Farin. apud Castrop. l. c. & Garc. l. c. ubi pro hac sententia varias Cardinalium, Concilii Trid. interpretum assertiones, in quibus etiam specialiter derogatur consuetudinibus in contrarium quibuscumque, etiam immemorialibus. Licet itaque sit illicitum pro dicto labore recipere pecuniam tanquam stipendium, non tamen id prohibitum tanquam Simoniacum, sed solum tanquam turpe Lucrum, adducit Castrop. l. c. n. 13. vers. secundo ad verbum. Quin & ibidem cum Garc. & Genuens. admittit ne quidem id illicitum, si necesse esset Ordinarium, aliosque dispensantes exire à domicilio suo ad examinandos testes, verificanda narrata, uti & nullatenus illicitum est, si recipiatur pecunia pro stipendio laboris impensi recipiendis testibus, aliisque officiis præstandis in expeditione dispensationum distinctarum à causis matrimonialibus.

4. Resp. Ad quintum: Probabilis est, Simoniam esse, & quidem juris divini, si Parochus pro assistentia matrimonii exigat aut recipiat pecuniam ut pretium assistentiæ, Suar. cit. L. 4. c. 19. circa fin. Castrop. cit. p. 3. n. 5. Pirh. h. t. num. 47. Dato enim, assistentiam illam Parochi non esse actum jurisdictionis, est tamen ex institutione Ecclesiæ annexa officio Parochi, assistitque is tanquam Minister Ecclesiæ, adè quæ spectat ad Ministerium ecclesiasticum, & requiritur vi præcepti ad valorem contractus matrimonii, quatenus is Sacramentum est; ita AA. cit. adè quæ longè aliter ibi præsens ac alii testes, quippe qui purè adsunt ad probandum matrimonium. Videtur nihilominus sentire Castrop. evitari hanc Simoniam consuetudine recipiendi aliquid pro assistentia, dum dicit; si ex hac assistentia matrimonii, vel benedictione nuptiarum aliquod emolumentum, seu stipendium soleat Parocho evenire, posse illum nolle dare licentiam assistendi matrimonio, aut benedicendi nuptias, nisi sibi emolumentum, quod sperabat, compensetur, cum tunc non petat pecuniam pro concessione licentiæ, sed ut se indemnem servet; pro quo citat Sylv. v. Simon. n. 8. §. secundum. Rodriq. c. 58. a. 10. Aragon. q. 100. a. 2. in fin.

Quæst. 78. An Simoniacum sit dare & recipere temporale tanquam pretium pro præstito aut præstando patrocinio, etiam ferendo testimonio in causis spiritualibus?

1. Resp. Ad primum negativè: Nam etsi patrocinium illud, seu advocatio, uti & patrocinatio spectet suo modo ad complementum ecclesiæ

sticæ jurisdictionis, ut Castrop, *l. c. num. 14.* non tamen est quid spirituale, nec à potestate spirituali, aut habente jurisdictionem spiritualem, quâ tali profectum; & ita tenet idem cum Suar. *l. c. c. 53. n. 9.* testans de praxi & consuetudine totius Ecclesiæ, juxta *c. non sanè. 14. q. 5.* Ubi sine ulla distinctione causarum spiritualium & temporalium dicitur licere advocato patrocinium suum vendere.

2. Resp. Ad secundum: In hoc non convenire AA. Nam Simoniacum esse exigere pretium pro ferendo testimonio in causa spirituali, v. g. pro obtinendo beneficio, eò quòd testificatione tali potius quàm intercessione paratur via ad beneficium, tradunt Abb. in *c. tua nos. h. t. n. 6.* & *ibid.* Host. & Felin. *n. 4.* item D. Anton. & Tabien. apud Castrop. *n. 15.* ipse verò cum Squar. *n. 11.* distinguit, dicendo, non esse Simoniacum ex parte dantis, si nolenti testari veritatem detur pecunia ad obrinendum ab eo testimonium, quia illa datur ad redimendam vexam; quamvis testis accipiens hac ratione pecuniam, committat injustitiam, nisi fortè excusetur propter laborem, aut incommodum aliquod, quod ei evenit ex testificatione compensandum. Et hanc doctrinam tenere Theologos omnes secutos D. Thom. *2. 2. q. 16. a. 4. ad. 1.* Et jurisperitos in *c. 1. & c. sicut nobis de testibus.* Ex parte etiam recipientis & exigentis pecuniam pro testificatione veritatis, num committat Simoniam, se dubitare ait, cum testificatio hæc, v. g. in lite obliqua beneficii nihil sit aliud, quàm manifestatio & comprobatio juris, quod quis habet circa beneficium, quod munus informandi Judicem de veritate assumere non sit Simoniacum; idque etiam sine dubio procedere, si pecunia exigatur, non in commutationem testificationis, sed in stipendium, cum id expressè nullo jure positivo vetetur.

Quæst. 79. An Simoniacum sit pro compensanda intercessione impensa ad obtinendum alteri beneficium, ordinem, dispensationem, similève gratiam spiritualem, dare quid temporale?

Resp. Affirmativè cum S. Bonaventura in *4. dist. 25.* Gabr. *q. 2. a. 3. du. 4. circa finem.* Sylv. *v. Simonia. q. 6.* Tabien. *n. 8.* Navar. *c. 23. n. 106.* Soto *L. 9. q. 7. a. 3.* Suar. *l. c. num. 14.* Less. *cit. c. 35. du. 8. num. 46.* Castrop. *l. c. p. 11. n. 4.* aliisque ab eo cit. juxta *c. S. statimus. caus. 1. q. 1. & c. presentium. caus. 45.* ubi inter simoniacè ordinatos numerantur, qui pecuniam non quidem ordinanti, sed intercessori & mediatori ad consequendos ordines dant. Ex ea etiam ratione, quòd talis intercessor & mediator, rogans & inducens Episcopum ad ordinem, aliùmve collatorem ad beneficium conferendum est causa moralis istius collationis, adeoque, si ematur istiusmodi causa moralis, ematur virtualiter ejus effectus ab ea dimanans. Nihilominus Simoniam non esse, si detur temporale intercessori tali pro suscepto labore, adeundo ordinatorem vel collatorem, ab eoque recedendo, & in sollicitatione apud illum interposita; vel pro damno, quod exinde passus intercessor, modò munus seu datum non excedat æstimationem istius laboris & damni, tenent Nav. Suar. Less. Castrop. *ll. cc.* Item non esse Simoniacum recipientem munus ob id ipsum, sentit Suarez *c. 53. n. 17.* Idem, sive non esse Simoniacum recipientem munus, de eo sentit Suar. *c. 53. n. 17.* qui præcisè assumit munus informandi ordinatorem vel collatorem de meritis ordinandi &c. cum in hoc gerat solùm

munus Advocati, quod tamen periculosum ait Castrop. cum mediator sæpe excedat munus informantis, assumendo officium exhortantis & excitantis, plus quàm merita promovendi simpliciter repræsentata possent. Idem sentit Suar. cum ceteris DD. de eo, qui præcisè pro aperiendo facilius aditu ad collatorem pro petendo ab eo beneficium daret aliud quod munus; cum hæc spiritualia non sint.

Quæst. 80. An Simoniacum sit pro precibus aut virtutis exercitio, aliòve bono opere supernaturali exigere aut dare temporale, aut etiam sub spe obtinendi temporale orationes offerre?

1. Resp. Ad primum affirmativè: Si exigatur aut detur per modum pretii. Est communis, & patet, cum preces, & dicta exercitia sint quid intrinsecè spirituale; secus est, si exigatur vel detur ut stipendium iis, qui ad hujusmodi exercitia non tenentur; vel, si tenentur, non habent sufficientes reditus ad honestam sustentationem; vel, si habent, degunt in loco, ubi ita habet legitime præscripta consuetudo, & autoritate publica permittitur; ita tenent Suar. *L. 4. de Simon. c. 15. n. 5.* Gut. *99. can. L. 1. c. 29. a. n. 15.* Castrop. *l. c. p. 9. num. 1.* Reiffenst. *h. t. n. 218.*

2. Resp. Ad secundum: Sicut non est Simonia præstare temporale sub spe consequendi spirituale; sic quoque Simoniacum non est præstare seu offerre spirituale sub spe obtinendi temporale, dum non habet pro fine seu motivo principali consecutionem rei spiritualis, & dans spirituale pro motivo suo consecutionem rei temporalis, (sic enim uterque dans committeret Simoniam) sed uterque solùm secundariò speret, & per accidens intendat ille acquirere spirituale, alter temporale; ita Gloss. in *c. cum essent. h. t. v. promiserat.* Abb. & Barbol. *ibidem num. 4.* Nav. in *man. c. 23. n. 102.* Sylv. *v. Simonia q. 16. dicto 4.* Suar. *de relig. L. 4. c. 45. num. 4.* dicens communem, Pirh. *h. t. n. 86.* Reiffenst. *n. 89. & 220.* arg. *c. tua nos. h. t.* Sicque habet consuetudo universalis, ut detur Religiosis & aliis pauperibus Eleemolyna spe obtinendi ab iis orationes & pia opera; Et è contra Religiosi offerant sæcularibus suas preces, spe ab iis obtinendi temporalis, & hæc, etiam si spes consequendi spirituale aut temporale fuisset causa impulsiva ad dandum, ita, ut non fuisset datum ex alio motivo etiam principali, ex quo modò datum sine dicta spe; cum fieri possit, ut Reiffenst. *n. 102.* ex Navar. *l. c.* citante pro hoc D. Thom. *quodlib. 8. a. 2.* & Matron. in *4. dist. 25. q. 1.* ut quis certum, cumque principalem ac præcipuum finem agendi habens, tamen non ageret, nisi ab alio minùs principali sine seu causa, ad agendum excitaretur & impelleretur.

Quæst. 81. An Simoniacum sit pro ingressu & receptione in religionem exigere aut recipere temporale quid?

1. Resp. Primò: Pro receptione ad Religionem exigere vel recipere pecuniam, ad idvetemporale tanquam pretium receptionis, esse Simoniam saltem de jure ecclesiastico, tenent Ugol. *de Simon. Tab. L. 1. c. 4. §. 2. n. 16.* Archid. &c. & constare videtur ex textibus juris indistinctè & universaliter prohibentibus, quid exigi aut recipi pro receptione hac. *c. veniens de regular. c. non satis. c. cum in Ecclesia c. quoniam. c. audivimus. h. t. & extrav. 1. inter comm.* Quin & esse Simoniam de jure divino, absolute pronunciant Suar. *cu. L. 4. c. 17. n. 4. & 5.* Pirh.

Pirh. *h. t. n. 58.* intelligendo id ipsum tam de receptione ad novitium seu probationem, & suscipiendum habitum religionis, quia hic est in ordine ad recipiendum ad professionem, quam ad professionem; utraque enim hæc receptio est quid spirituale, tam ratione principii, quam finis, quippe receptio hæc procedit à jurisdictione & potestate spirituali, & tendit ad animarum & caritatis perfectionem, Nav. *L. 5. Conf. conf. 85. h. t. n. 2.* Similiter Simonia est, personam ingredientem aliquid accipere temporale à monasterio, ut ingrediatur, quia sic dicta persona vendit seu locat suum officium & ministerium spirituale, Pirh. *h. t. n. 61. atq. c. quam pro. c. 1. q. 2.* Neque his obstant moderna monasteriorum, præsertim monialium consuetudo & praxis ab ingredientibus pecunias exigendi, & desuper paciscendi; nam non exigitur aut recipitur pecunia pro admissione ad religionem tanquam pretium, sed pro honesta ingressi sustentatione. Hinc

2. Resp. Secundo: Absque Simonia, & licet ab admittendo ad religionem exigitur & recipitur pecunia, tanquam dos ingredientis, ad honestam illius sustentationem, saltem dum monasterium minus bene fundatum, & aliunde inops est, & insufficientis ad alendas in numero consueto personas, *Glof. in c. quoniam. h. t. v. pauperatis. Abbas ibid. & Barbof. n. 4. D. Thom. in 4. dist. 25. a. 3. quæstion. 1. Cajet. ibid. & in summa. v. excommunicat. c. 73. Navar. in man. c. 23. n. 106. & de redit. Eccles. q. 1. monito 62. Sylv. v. Simon. q. 15. d. 2. Marchant. tom. 3. rr. 10. tit. 6. q. 10. coucl. 2. Less. cit. c. 35. du. 12. n. 68. Laym. L. 4. rr. 10. c. 8. n. 39. Castrop. l. c. p. 9. n. 4. Pirh. h. t. n. 59. Wicftn. n. 47. Reiffenst. h. t. n. 163. dicens communem tam T. T. quam Canonist. ex ea ratione, quod dicta sustentatio nihil sit spirituale, multo magis licitum recipere, quod gratis & sponte offertur pro necessaria sui sustentatione, Pirh. n. 60. Neque his obstat, c. quoniam. h. t. dum ibi tanquam Simoniacum prohibetur, etiam sub prætextu pauperatis, aliquid temporale exigere ab ingredientibus; nam prohibetur solum exigi sub prætextu falsæ & fictæ pauperatis, ubi monasterium verè pauper non est, ut cum *Glof. in cit. c. Suar. l. c. n. 14. Less. l. c. n. 71. Castrop. l. c. n. 6. Reiffenst. n. 164.* Neque *Trid. sess. 25. de regul. c. 3.* dum dicit: in monasteriis tam virorum, quam mulierum, bona immobilia possidentibus, siue non possidentibus, is tantum numerus constituatur, ac in posterum conservetur, qui ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex consuetis elemosynis commode possit sustentari &c. Unde uti ex constitutione Clementis VIII. pro reformatione regularium edita, quæ incipit: *nullum omnino*; estque ejusdem Papæ sexta, eadem ferè habet; rectè inferri videtur, non posse ab eo, qui recipitur, saltem dum ejus receptione contactus personarum numerus non augetur, aliquid temporale pro ejusdem sustentatione exigi. Nam nomine consuetarum elemosynarum, vel saltem aliarum *obventionum* (quo utitur Clemens) venite rectè possunt dotes, aliæque bona temporalia, quæ siue mulieres, siue viri in religionem recepti pro honesta sui, aliorumque jam ibi præexistentium sustentatione inopi monasterio tribui (etiam ad exactionem) consueverunt; ita *Suar. n. 17. Less. c. 39. n. 12. in fin. Castrop. cit. n. 6. Reiffenst. h. t. n. 168.* Neque ex eo, quod receptus media receptione acquirit jus, ut ex redditibus monasterii sustentetur, sicut ceteri jam in eo præexistentes, sequitur, eum admitti non posse cum*

paço & onere solvendi propriam sustentationem; Nam cum ex dicta admissione, ei debita non sit integrè sustentatio, sed solum pro facultate redituum monasterii, illique prius purè sufficientes pro consueto suorum religiosorum numero congruè sustentando, reddantur insufficientes, aucto hoc numero per receptionem novi religiosi, nil vetat pro ejus sustentatione exigi pecuniam, ne illius ingressu graventur jam præexistentes diminutâ & subtractâ eis congruâ sustentatione; ita quoad rem *Castrop. l. c. n. 5.* Sed nescio, num hac ratione sufficienter diluatur objectio pro casu, quò in locum demortui unius ex præexistentibus religiosi, subrogatur alius, & sic non augetur consuetus numerus, & consequenter reditus ad eos sustentandos non reddantur insufficientes.

3. Resp. Tertio: In eo, an Simoniacum sit, sustentationis necessaria prætenso titulo, exigere & recipere quid temporale à recipiendo in religionem, dum monasterium opulentum est, aut saltem ita fundatum, ut quos recipit, sufficienter ex suis præhabitis redditibus sustentare possit, in eo, inquam, non conveniunt AA. Affirmat, & sulè stabilit conando solvere objecta in contrarium *Reiffenst. h. t. n. 169.* citans pro hoc *D. Thom. 2. 2. q. 100. a. 3. ad 4. March. ubi supra concl. 4. quin & num. 170. & sequent.* addit, non tantum esse Simoniacum de jure ecclesiastico, sed & de jure divino, pro quo præter textus juris c. quoniam. h. t. & extravag. sanè. tit. eod. citat *March. n. 5. Roderiq. tom. 2. q. 49. a. 2.* qui dicit, sic sentire ferè omnes Canonist. Et rationem adducit, quod opulenta monasteria, etiam monialium, temporale nihil exigere possint, titulo honestæ sustentationis, nec titulus alius superfit, unde necesse habeant exigere pro receptione, quod est Simoniacum de jure divino, contra quod nulla consuetudo præscribere potest. Quin & dato, esse solum contra jus humanum, consuetudo tamen talis sit invalida & illicita, eò, quod jus *cir. extravag. & v. veniens.* ei resistat, eamque reprobet tanquam detestabilem abusionem & corruptelam; Contra quæ si opponas cum *Pelliz. rr. 10. c. 2. n. 40.* in religione duo consideranda, nimirum ipsum statum religionis, & onus alendi susceptum, & pro hoc licet exigi quid temporale; id aliter non diluit, quam dicendo, id nimium probare, nempe licitum quodque esse in monasteriis quibuscumque opulentissimis virorum, quod ipsum tamen admittent contrariæ sententiæ AA. juxta mox dicenda. Quòd, si opponas, quòd opulenta monasteria monialium exigere possint temporale quid, id ea habere ex privilegio & concessione *Clement. VII. & declaratione Innocent. VIII.* quæ declaraverit ad tollendos monialium scrupulos in receptione earum nunquam committi Simoniacum, nisi exigendo temporale pro ingressu; ad id respondet: istiusmodi concessiones & declarationes nullius esse efficacæ, eò, quòd non sint, nisi vivæ vocis oracula, quin & quòd talia sint, non constare authenticè; pro quo tamen non allegat, nisi unum sui ordinis authorem *Castarubiam.* Ad hæc: omnia vivæ vocis oracula regularibus concessa (præsertim de quibus authenticè non constat) esse abrogata, de quo infra ad tit. de privilegiis: vel si ea adhuc vigeant, non loqui, nisi de monialibus indigentibus, seu non habentibus sufficientes reditus pro honesta sustentatione ingredientium; verum respectu eorum non opus erat privilegio; vel denique concedere solum, & declarare Pontifices moniales exigentes ab ingredientibus temporalia, non incurtere per hoc excommunicationem, aliasque

juris poenas, cum concedere vel declarare non possint, non esse Simoniam, si monasteria opulenta exigant quid temporale ab ingredientibus, cum id, uti asserit, sit Simonia Juris Divini. Ac denique, si opponas, Monasteria opulenta exigere posse temporalia à de novo ingredientibus, non tantum, ut aucto hac ratione Religiosorum numero augeatur cultus divinus, sed & ut acquisita angeant & conservent, ne uti ingredientium dotibus acquisita & auctæ divitiæ, iis cessantibus paulatim redigantur iterum ad paupertatem. Ad id, inquam, vix aliud respondet, quam non esse facienda mala, ut eveniant bona. Verum hoc ipsum exigi quid temporale à Monasterio pro sustentatione de novo receptæ, num malum sit stante consuetudine, est in Quæstione. Quod quia plures negant, etiã docent contrarium: Nimirum non esse Simoniacum, Monasterium sive virorum, sive mulierum dives exigere quid temporale ab ingressuris, Sylv. l. c. 9. 15. Sotus l. 9. 9. 6. a. 2. Valent. l. c. d. 6. 9. 17. p. 2. Arag. 9. 100. a. 3. V. si quid. apud Castrop. l. c. n. 4. quos sequuntur Pirh. h. r. n. 59. Wiestn. h. r. n. 48. eò quòd licet id veterint SS. Canones, passim tamen invaluerit, & toleretur consuetudo, quæ præcipue in Monasteriis Monialium etiã divitibus nemo recipitur, nisi sufficientem ad sui sustentationem afferat dotem, aut alia ratione sit monasterio proficua. Supponunt enim hi AA. id nunquam fuisse prohibitum de Jure divino, sed solum Ecclesiastico, contra quod legitime præscribi potuit, atque talem consuetudinem damnari non posse ut corruptelam, vel irrationabilem, cum temporale non exigatur pro spirituali tanquam ejus pretium, sed tantum requiratur tanquam conditio, ut dotem pro necessaria sustentatione afferat recipiendus, ne monasterium accessu novarum personarum gravetur, signanter adstruit cum Less. cit. c. 35. n. 69. Suar. cit. 14. n. 18. Laym. cit. c. ult. §. 4. n. 39. Pirh. l. c. Ideoque hanc consuetudinem tacito consensu Prælatorum Ecclesiæ scientium & tolerantium illam approbatam esse. Quamvis rectè addat abusus illos, qui sunt circa apparatus & sumptus conviviorum in susceptione & professione regularium, aliæque dona, quæ cum exactione seu pacto expresse vel tacito quasi extorquentur, talemque consuetudinem tanquam corruptelam reprobant in cit. extravag. ut notat Navar. in tract. de rebus. Eccles. 9. 1. monito 62. n. 3.

Quæst. 82. Qualiter in concessione sepulture committatur, vel non committatur Simonia?

Resp. Hanc quæstionem à me fusè & accuratè tractatam videre licet in foro Beneficiali p. 2. 9. 104. Videti quoque potest Castrop. ir. 17. d. 3. p. 8. n. 4.

Quæst. 83. An & qualiter committatur Simonia in Doctõne & Promotione ad Doctõratum & Magisterium?

1. **R**esp. Primo: Pro Officio Doctõnis ipsoque actu docendi scientias profanas, quales sunt Jurisprudentia, Philosophia, Mathesis, Rethorica, &c. exigere & recipi posse pecuniam, aliæ temporalia tanquam pretium, extra controversiam est, ut patet, cum ipse scientiæ: adeoque & doctõ & officium docendi sint quid mere profanum. Proinde Quæstio solum spectat doctõnem Theologiæ & eorum quæ ad illam reducuntur. Hinc

2. Resp. Secundò: Neque Simonia est recipere

pecuniam pro officio docendi & interpretandi sacram Scripturam, saltem seclusa interpretatione, quæ fit instinctu Spiritus Sancti. Gloss. in c. vendentes caus. 1. 9. 2. & in c. qui studet. caus. 1. 9. 1. V. Sanitatis, & in c. quibusdam 37. dist. V. Magistri. Adrian. quodlib. 9. a. 1. in fin. Soto de just. l. 2. 9. 5. a. 1. & 9. 6. a. 2. ad 2. Less. l. 2. c. 35. du. 13. n. 80. Tolet. in Summal. 5. c. 88. n. 3. & 4. Suar. l. 4. de Simon. c. 7. n. 7. qui dicit communem & in scholis receptam. Eandem tanquam probabiliorē tenet Castrop. ir. 17. d. 3. p. 10. n. 2. addita ratione: quòd hoc munus per se non ordinetur ad salutem animæ, sed potius ad illustrandum intellectum in hac doctõina, non secus ac aliæ scientiæ naturales. Idem est de munere docendi Theologiam, ut vocant, scholasticam; quia esto, quòd conclusiones talis Theologiæ procedant à principiis revelatis & fide divina creditis, fides tamen divina per accidens se habet ad hoc munus docendi, cum qui de tali principio dubitaret voluntariè, eodem modo docere eam posset, quo habens fidem Divinam, ita Castrop. l. c. Unde jam pro licentia docendi hanc Scientiam, seu pro habenda cathedra dare pecuniam, seu cathedram emere non esse Simoniacum, docent Innoc. & Abb. in c. 2. de Magistris. Tabien. V. Magister. n. 10. Suar. l. c. o. 18. n. 14. Less. l. c. n. 83. quos citat & sequitur Castrop. l. c. n. 3. Sed neque id prohibetur c. 2. de Magistris, tanquam Simoniacum, sed solum ut simpliciter illicitum, quin & huic prohibitioni communi consuetudine derogatur, dum passim in universitatibus sunt fundationes, & dantur annua stipendia pecuniaria.

3. Resp. Tertio: Neque est Simoniacum, vendere gradum Magisterii & Doctõratus in Theol. Suar. l. c. n. 16. Less. l. c. n. 83. Castrop. l. c. n. 4. & alii ab eo citati, eò quòd ejusmodi gradus sint solum quædam approbationes publicæ de sufficiente scientia ad docendum & consulendum, cum aliquibus privilegiis, facultatibus, commoditatibus & honoribus omnino temporalibus. Sed neque his obstat, ut cit. AA. quòd institutio & collatio hujusmodi graduum sit à Pontifice; cum etiam Pontifex possit aliqua insigniti istis gradibus, ratione cathedræ aut beneficii, quòd obtinent, aliæ viâ obligentur ad docendum, si exigant pro doctõne pretium pecuniarium; cum ea obligatio nihil spiritualis ei superaddat, si id de se non habeat. Suar. l. c. n. 17. Aragon. 9. 100. a. 3. vers. in eadem.

4. Resp. Quartò: Theologum docere & exigere pro resolutione casuum conscientie pretium, non est Simoniacum, non secus ac Simoniacum non est, Canonistas pro hujusmodi responsis & consiliis exigere pretium. D. Thom. cit. 9. 100. a. 3. ad 3. Navar. c. 13. n. 200. Suar. l. c. c. 18. n. 19. & 20. quos citat & sequitur Castrop. l. c. n. 5. contra Less. l. c. du. 13. n. 78. & 79. ex ea ratione, quòd talis instructio sit naturali labore humano acquisita, & de se ordinetur solum ad illustrandum intellectum, tollendamque ignorantiam secundum dicta paulò supra. His non obstante, quòd interrogans suas interrogationes acceptæque responsa referat ad pacandam conscientiam aliòsque fines supernaturales, cum illius intentio non mutet actionem, quæ per se ad id non ordinatur.

5. Resp. Quintò: Pro tradita doctõina Christiana recipere pretium non esse Simoniacum, tanquam

quam probabilius tenet Castrop. *num. 6.* cum Ugol. *tab. 1. c. 10. §. 3. n. 3.* & Suar. *cit. c. 18. in fine.* Si doceatur Christianus solum ad iuvandam memoriam & exercendam illam. Esse verò Simoniacum, si tradatur ad confirmandum illum in fide, & operandum juxta illam, eò quòd introductio talis, utpote ad finem supernaturalem ordinata, sit opus supernaturale; idque à fortiore, si sit instructio infidelis, ut ad fidem convertatur, & maxime facta in baptismo, cum sit Ministerium Ecclesiasticum. Tradunt præter cit. AA. Less. *l. c.* & Soto *l. c. q. 7. a. 1. in fine.* Idemque dicendum de concione habita ad infideles convertendos, fideles in fide conservandos, incitandosque ad operandum juxta illam. Idque quia est maximè spiritualis, tam ex parte finis, quam ex parte principii, cum concionatores sint ministri Dei & loco illius subrogati. D. Thom. *l. s. a. 3. ad 2.* & ibi Cajet. Angel. *V. Simonia num. 9.* Holt. *in summa l. 6. tit. 5. Less. num. 79.* Suar. *cit. c. 18. n. 2.* Castrop. *l. cit. n. 7.* Plura de his ad *tit. 5.*

Quæst. 84. Donationes gratuita, an & qualiter sint materia Simonie?

1. Resp. Primò: Donationem rei temporalis etiam gratuitam seu absque omni pacto & obligatione pro consequenda re spirituali prohiberi posse ab Ecclesia ob reverentiam rerum Spiritualium, ne commutari videantur cum temporalibus, extra controversiam est: Et ita expressè Cardenas *in crisi super 46. propositiones damnatas ab Innoc. XI. dissert. 27.* cujus rationem fide apud me *in foro benef. n. 3. 4. 7. 46.* Atque ita, si talis donatio fiat stante prohibitione, peccati contra religionem, adeoque Simoniacum, tenet Suar. *tom. 1. de relig. l. 4. de Simon. c. 40. à n. 1.* apud Castrop. *l. c. p. 5. n. 1.* Carden. *l. c. n. 74.* Quæ in contrarium opponi possunt, vide diluta à me *l. c. n. 3. §. 4.* Castrop. tamen *num. 6.* inquit se nullam donationem talem gratuitam intuitu religionis prohibitam aut ut Simoniam damnatam invenire (de quo vide me *l. c. n. 5.*) uti nec onerosam, quæ emptio & venditio non sit extra materiam beneficentiam; & in foro conscientiarum, & in foro externo, quomodocumque donatio fiat cum onere dandi spirituale, nisi ab Ecclesia sit approbata, præsumatur fieri pro spirituali in commutationem illius, & ut Simoniam puniri. Porro ex quibus in dubio, utrum donatio sit merè gratuita, an verò per modum pretii aut compensationis colligatur, v. apud me *l. c. n. 6.* Ad illud etiam, quod præcipue in contrarium assertur ex *Titid. Sess. 21. c. 1. de reformatione;* ubi ait: *Quoniam ab Ecclesiastico ordine omnis avaritia suspicio abesse debet, nihil pro collatione quorumcumque ordinum, etiam clericalis consura, nec pro litteris dimissorias, aut testimonialibus, nec pro sigillo, nec alia quacumque de causa etiam sponte oblatum, Episcopi aut alii collatores & eorum ministri quovis preteritu accipiant;* ad illud, inquam, dicit cum Suar. *tom. 5. in 3. part. d. 31. n. 23. in fine.* & Less. *l. c. du. 30. n. 61. in fine,* ex mente Concilii non committi Simoniam per talis donationes etiam de

Jure Ecclesiastico, cum solum prohibeat tanquam affectum avaritiæ, ut patet ex principio hujus decreti. Et licet postea addat Concilium, contrarias consuetudines favere Simoniacæ pravitati, non esse satis, ut sit Simonia. Ad hæc decretum hoc non intelligendum de iis, qui obtento jam ordine aliquid dant spontaneè, aut quasi coactè, ut obtinere possint litteras dimissorias, quia talis datio non procedit ex ambientis petitione; sed de danribus spontaneè ante Ordinum susceptionem, deque illis, qui postmodum ex obligatione antecedente donant, tradit Castrop. *l. c. n. 2.* citans pro hoc Less. *l. c. n. 62.* Salzedo *in pract. crim. c. 27.* & alios. Idemque esse, si quid coactè det pro admissione ad professionem, quia videretur esse quædam redemptio vexæ, ut Rebuff. *tit. quot modis benef. acquir. n. 13.* Garc. *de benef. p. 8. c. 1. à n. 93.* quibus favore dicit Suar. *de relig. tom. 1. l. 4. c. 48. q. 11.* Ac denique cum eod. Less. tenet accipientes excusari posse consuetudine, quæ, etsi corruptela videatur ob speciem mali, talis tamen non sit, quamdiu non exigitur temporale in commutationem spiritualis. Et licet talia statuta & consuetudines etiam immemorales eo tempore existentes abolerentur, non tamen irritaverint denuo nascituras, ubi tempus requisitum ad consuetudinem contra legem canonicam compleverint.

2. Resp. Secundò: Simoniacum est dare temporale pro spirituali tanquam gratuitam compensationem illius, ut constat ex damnata ab Innoc. XI. hac propos. *dare temporale pro spirituali non est Simonia, quando temporale sit solum gratuita compensatio.* Hanc *Quæst.* à me ex professo tractatam v. *in foro benef. p. 3. q. 745.* Ubi etiam, qualiter talis donatio compensativa distinguatur à donatione simpliciter gratuita. Item an committatur Simonia per communem illum modum & praxin, quæ sollicitantes & rogantes pro re aliqua spirituali uti solent dicendo: dignetur esse memor mei, vel, quæso, conferat aut procuret mihi hoc beneficium, exhibebo me gratum; non ero ingratus; promitto me futurum gratum; & in me; sum vir honestus.

Quæst. 85. An & qualiter circa jus percipiendi decimas Ecclesiasticas committatur, aut non committatur Simonia?

Resp. Jus decimarum Ecclesiasticarum propriè & formaliter & secundum primariam institutionem sumptum, quatenus nimirum in titulo spirituali fundatum vendi aut permutari nequit sine Simonia, Laym. *Theol. mor. l. 4. Tr. 6. c. 6. num. 2.* juxta communem, arg. *c. ult. de rer. permut.* Secus est de eo materialiter sumpto pro sola utilitate fructuum percipiendorum præcisè à spirituali jure, quod vendi, locari, aliterve permutari, etiam laicis prohibitum non est, utpote quod ut tale temporale, & æstimationem recipit, quod qualiter fiat, vide apud me *in foro beneficiis p. 1. q. 474. Sc. & pluribus qq. sequent.*